

цитѣ искатъ да го изиграятъ.

Да се спи до късно е сладко, но да се закъснява за училище не е сладко, а може дори да стане и горчиво. И затова добриятъ Душковъ татко, като мисли три дни и три нощи, най-после измисли какъ да спаси синчето си. Направи единъ съвсемъ новъ будилникъ, който никакъ не приличаше на другитѣ, нито съскаше, нито звънѣше. Какво правѣше, ще видимъ сега.

Една сутринъ, като стана време за училище, Душко, който още се протѣгаше въ леглото, чу страшенъ гласъ, сжщински човѣшки гласъ:

— Крадецъ! Крадецъ! Ето го-о-о-о-о!...

Ранобудниятъ Душко подскочи и ококори очи като жабче. После изтича въ стаята на баща си.

— Татко, въ моята стая има крадецъ!

— Ами защо не го хвана татковото?

— Избѣга, татко!

— Е, нищо, синчето ми, не тѣжи, другъ пѣтъ ще го хванешъ, а сега върви на училище.

Душко не тѣжеше, ами страхъ го бѣше. Побърза той да иде на училище. Но на другата сутринъ, тъкмо мислѣше да си изкара още единъ сънъ, пакъ нѣкой се развика съ всички сили. Пакъ изтича Душко при баща си и пакъ баща му го прати на училище.